

Arrest

nr. 51 818 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Oostende, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende van 13 september 2010 en van 22 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat J. GRYSOON verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 april 2010, in functie van hun Belgische dochter, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 september 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 24 september 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14/04/2010 door (M. N.) geboren te Georgië (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op (...), van Georgische nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing:

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 22 september 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14/04/2010 door (M. B.) geboren te Tsageri (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op (...), met de nationaliteit van de Sovjetunie geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing:

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 22/10/2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken (1)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen en te hervormen en om hen *“het onbeperkt recht tot vestiging in België toe te kennen.”*

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over beslissingen van een burgemeester of diens gemachtigde in het raam van voormelde wet. Het komt de Raad bijgevolg niet toe om in de plaats van het bevoegde bestuur een *“recht tot vestiging”* toe te kennen aan een vreemdeling.

2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de procedures voor de Raad vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten hun middel als volgt toe:

"(...) Verzoekers zouden niet voldoen aan de bewijzen dat zij in het verleden ten laste was van de Belgische descendent (met name hun dochter, mevrouw (G. M.)).

"Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. ...

Een 'bewijs van onvermogen' van het familielid.

Dit betekent dat het moet bewijzen over geen inkomsten, noch onroerende goederen in het herkomstland te beschikken. Dit dient hij/zij te doen aan de hand van een attest of verklaring van het land van herkomst. ...

(www.vreemdelingenrecht.be, ...)

Verzoekers leggen een attest neer van hun maandelijks inkomen in Georgië (stukken 6 en 7). Verzoekers tonen aan dat zij in Georgië slechts over een maandelijks inkomen van ongeveer 93 euro beschikten.

Voor verzoekers was het onmogelijk om met dit beperkt inkomen een menswaardig bestaan te leiden in hun land van herkomst.

Verzoekers werden bijgevolg financiële ondersteund door hun familieleden in België.

Tweede verzoekster heeft bovendien tevens medische problemen (stuk 9), hetgeen de maandelijkse kosten van verzoekers tevens deden stijgen, wat leidde tot een grotere noodzaak aan financiële steun van familieleden.

Verzoekers zijn op heden sociaal verzekerd in België en leggen een kopie van hun SIS-kaart voor (stuk 8).

Door het niet in overweging nemen van de behoeftige staat van verzoekers, wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door aan verzoekers niet het recht toe te kennen om zich te verenigen met hun dochter (die de Belgische nationaliteit heeft, hier werkt en haar gezin heeft) wordt artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden en verzoekers hun recht op gezinshereniging (artikel 8 E.V.R.M.)."

3.2. Verweerder antwoordt dienaangaande in de nota met opmerkingen het volgende:

"Betrokkenen dienden op 14/04/2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Belg (bijlage 19 ter).

Ouders van een Belgische onderdaan die dergelijke aanvraag indienen moeten binnen de 3 maanden na de aanvraag onder meer het bewijs voorleggen dat ze ten laste zijn van de Belgische onderdaan.

Betrokkenen moesten dus strikt genomen, uiterlijk op 14/07/2010 de nodige bewijsstukken overleggen. Op de bijlage 19ter werd verkeerdelijk vermeld dat betrokkenen tijd hadden tot 14/08/2010. Echter op 14/08/2010 hadden zij nog steeds niet de nodige bewijsstukken overlegd. Betrokkenen legden geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat zij ten laste waren van het Belgische familielid waardoor wij hen overeenkomstig art 52§ 3 van het koninklijk besluit van 08 oktober 1981 een bijlage 20 met bevel moesten betekenen wat gebeurde op 13/09/2010 resp. 22/09/2010. (...)"

3.3. In hun repliekmemorie volharden verzoekers in hun middel.

3.4.1. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 40 van de Vreemdelingenwet, nu dit artikel betrekking heeft op burgers van de Unie en verzoekers niet betwisten dat zij niet de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie.

3.4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduïd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekers een verblijfsrecht als bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan kunnen laten gelden indien zij ten laste zijn van een Belgische onderdaan en zich bij hem voegen of hem begeleiden.

Het komt toe aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit voormelde wetsbepalingen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen stelt in dit verband:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvraag door middel van de bijlage 19ter.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)”

Uit de stukken van het door verweerder overgemaakte administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 14 april 2010 werden verzocht volgende documenten over te maken binnen de drie maanden: *“bewijs van inkomsten dochter, aansluiting ziekenfonds, bewijs tenlaste, attest OCMW.”*

Verzoekers betwisten niet dat zij hebben nagelaten om binnen de drie maanden vanaf de aanvraag de gevraagde stukken over te maken aan het gemeentebestuur.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift twee documenten ten bewijze van hun maandelijks inkomen in Georgië en een kopie van hun SIS-kaarten, doch er dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers deze stukken voorlegden aan het bestuur binnen de periode van drie maanden vanaf de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoekers verwijzen verder naar twee medische attesten, die evenwel pas op 1 oktober 2010 en dus nadat de bestreden beslissingen reeds waren genomen werden opgesteld. Er dient dan ook te worden besloten dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening kon houden met voormelde stukken en dat hij terecht aangaf dat verzoekers nalieten de vereiste overtuigingsstukken over te maken. Verzoekers kunnen daarom niet gevolgd worden in hun stelling dat verweerder hun *“behoefte staat”* ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat hun relatie met hun Belgische dochter, van wie zij jaren gescheiden hebben geleefd, dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven moet worden gesteld dat, zelfs indien het bestaan van een effectieve gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekers en hun Belgische dochter zou dienen te worden aangenomen, uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming of gezinshereniging op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers

tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om met hun dochter in hun land van herkomst te verblijven en dat zij enkel in België een gezinsleven met hun dochter kunnen ontwikkelen. Verzoekers, die niet betwisten dat zij nalieten om de gevraagde overtuigingsstukken aan het bestuur over te maken, wisten of behoorden verder te weten dat indien zij nalieten de gevraagde documenten over te maken hun aanvragen om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden zouden afgewezen worden. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin hoe dan ook niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK